

Братя Грим
Баба Хола

Една вдовица имала две дъщери; едната била хубава и работлива, а другата грозна и мързелива. Но вдовицата обичала много повече грозната и мързеливата, защото ѝ била истинска дъщеря; втората била завареница и трябвало да върши цялата домашна работа. Клетото момиче било длъжно всеки ден да седи до кладенеца край широкия път и да преде, да преде, докато от пръстите му потече кръв.

Веднъж цялото вретено се изцапало с кръв. Девојката се навела над кладенеца да го измие, но го изпуснала във водата.

Разплакало се момичето, изтичало при мащехата и ѝ казало каква беда се случила. Вдовицата страшно му се скарала и тъй като била безсърдечна, казала:

– Щом си изпуснала вретеното в кладенеца, ще слезеш да го извадиш.

Върнало се момичето при кладенеца, постояло, постояло и не знаело какво да прави. Но тъй като много се страхувало от мащехата, скочило в кладенеца да извади вретеното. От падането загубило съзнание, но когато дошло на себе си и отворило очи, видяло, че се намира на една прекрасна поляна, където греело слънце и имало хиляди и хиляди цветя.

Тръгнало момичето по поляната и скоро дошло до една пещ, пълна с хляб. А хлябът викнал:

– Ох, извади ме, извади ме! Ако не ме извадиш, ще изгоря; отдавна се опекох.

Приближило се момичето, взело дървената лопата и извадило един по един всичките хлябове.

После продължило пътя си и стигнало до едно дърво, отрупано с ябълки. А дървото викнало:

– Ох, разклати ме, разклати ме! Всичките ми ябълки са узрели.

Разклатило момичето дървото и ябълките започнали да падат, сякаш падала градушка, и клатило, клатило, докато по клоните не останала нито една ябълка. После ги събрало на купчина и продължило пътя си.

Стигнало до една малка къща. От прозореца гледала стара жена с такива големи зъби, че момичето се уплашило и понечило да побегне. Ала старицата викнала след него:

– От какво се страхуваш, мило дете? Остани при мене и ако вършиш домашната работа както трябва, ще те възнаграда богато. Особено трябва да внимаваш, когато оправяш леглото ми: ще изгърсваш старателно дюшека, така че пухът да се разхвърчи и тогава над света ще вали сняг, защото аз съм баба Хола.

Тъй като старицата увещавала момичето много дружелюбно, то се престашило и се съгласило да остане при нея. Вършело с голямо усърдие цялата домашна работа и старицата била много доволна; изтърсвало дюшека всеки път тъй силно, че пухът се разхвърчавал на всички страни като неизброими снежинки. Ето защо момичето живеело добре, не чуло нито веднъж лоша дума от старицата и ядяло всеки ден печено месо.

Ала след като постояло известно време при баба Хола, станало му тъжно. Отначало не знаело какво му е; най-сетне разбрало, че го мъчи тъга по родния край. Макар тук да живеело хиляди пъти по-добре, отколкото вкъщи, копнеело да се върне там. И накрая казало на старицата.

– Мъчно ми е за дома; и макар че тука животът ми е много по-хубав, не мога да остана по-дълго, трябва да се върна вкъщи.

Баба Хола рекла:

– Драго ми е, че искаш да се върнеш у дома. И тъй като ти ми служи вярно, аз ще те изведа.

Хванала го за ръка и го довела до една голяма порта. Портата се отворила и тъкмо когато момичето прекрачвало прага, завалил силен златен дъжд; златото се изсипало върху него и го покрило от главата до петите.

– Това злато е за тебе, тъй като беше много работлива – казала баба Хола.

Върнала му и вретеното, което момичето изпуснало в кладенеца. После портата се затворила и момичето отново се намерило на горния свят, недалеч от къщата на мащехата си. А щом влязло в двора, петелът, който бил кацнал на кладенеца викнал:

– Кукуругу, кукуругу!

Златната мома пристига.

Влязло момичето в къщата и понеже цялото било покрито със злато, мащехата и сестра му го посрещнали с радост. Разказало им то всичко, което му се случило, и щом мащехата чула как то се сдобило с това голямо богатство, решила да изпрати на кладенеца и своята грозна и мързелива дъщеря.

На другия ден я накарала да седне на кладенеца и да преде, а за да окървави вретеното, ѝ казала да мушне ръката си в бодливите тръни. После грозната и мързелива дъщеря хвърлила вретеното в кладенеца и скочила в него. И тя като сестра си попаднала на прекрасната поляна и поела по същата пътека.

Щом стигнала до пещта, хлябът пак викнал:

– Ох, извади ме, извади ме! Ако не ме извадиш, ще изгоря; отдавна

се опекох.

Но мързеланата му се сопнала:

– Не ми е приятно да се цапам.

И отминала.

Скоро стигнала до ябълковото дърво; и то викнало:

– Ох, разклати ме, разклати ме! Всичките ми ябълки са узрели.

Но тя отвърнала:

– Ама че го каза! Може някоя ябълка да ме удари по главата.

И отминала.

Като стигнала пред къщата на баба Хола, не се уплашила, защото знаела вече за големите ѝ зъби и веднага се съгласила да ѝ върши домашната работа.

Първия ден се насилила, показала се работлива и слушала, когато баба Хола ѝ поръчвала нещо, защото все си мислела за златото, което щяла да получи като подарък. Но на втория ден започнала да мързелува, на третия още повече – сутринта не искала дори да стане от леглото. Не оправила както трябва и леглото на баба Хола, не изтърсила дюшека, та пухът да се разхвърчи.

Всичко това омръзнало скоро на баба Хола и тя казала на момичето, че не желае вече да ѝ прислужва. Мързеланата се зарадвала и си мислела, че сега идва ред на златния дъжд. И баба Хола наистина я завела до портата, но там върху мързеланата се изсипало не злато, а един голям котел, пълен с катран.

– Ето ти наградата за твоята служба при мене – ѝ казала баба Хола и затворила портата.

Върнала се мързеланата у дома, цялата покрита с катран. Видял я петелът на кладенеца и викнал:

– Кукуругу, кукуругу!

Черната мома пристига.

А катранът бил залепнал толкова здраво по нея, че не могли да го изчистят до края на живота ѝ.

КРАЙ

© Димитър Стоевски, превод от немски

Brüder Grimm
Frau Holle

Сканиране и разпознаване: Анани Младенов

Публикация:

Братя Грим – Приказки
Превод – Димитър Стоев
Илюстрации – Антония Дончева
Редактор – Петя Дочева
Технически редактор – Иван Додов
Издателство – „Св.св. Кирил и Методий“

Свалено от „Моята библиотека“ [<http://purl.org/NET/mylib/text/2462>]